

ממתין. הברטונים יעניקו לו ראיון מיד כתום הסעודה.
 צלם שמגיע במרוצה טרען שליז טיילור היא עוצרת-נשימה ממש. עובדה. כל הזמן הוא רץ אחריה, ונשימתו נעצרת. עיתונאי חזק אומר שאם לברלב לא הלך עם הקו, אולי יילך לו עם ליו.
 כתום הסעודה יורדת ליו לשירותים. הר מזכיר שלה, ויעקב מחודעין אורחי שומי רים על הדלת. מפנים את הצלמים שהסי פיקו להסתנן פנימה. גחין, המזכיר, גותן לליו הוראות מתי יהיה בטוח לצאת. "עכשיו" היא שואלת, וגחין משיב: "עדיין לא", ודואג שהצלמים לא ינצחו את הבוטיט האלהית שלו יוצאת מבית השימוש ככל האדם. רק אחרי שהמקום מסוגה, חוזרת ליו אל שולחן הסעודה.

האלמנט

היהודי

כ שהברטונים יוצאים מהמיסעדה, מתנפלים עליהם הצלמים, שהחליטו קודם-לכן לשמור על סדר מופתי, ולא עוזר כל התיכונן המוקדם של "צלם את הזוג על רקע חומת העיר העתיקה".
 השניים צועדים לכיוון מלון חישכנות שאננים, שם יעניקו ראיון לטלוויזיה הישראלית. מקרוב מאד, חטטיו של ברטון רבים ובולטים, ואילו עיניה הנפלאות של ליו אינן סגולות כלל ועיקר. למרות כל הרצון הטוב לגלות בהן טיפ-טיפה סגולה, אין מה לעשות — צבע עיניה הוא משהו הנע בין כחול לירוק, אך בהחלט לא סגולה. אולי עניין של צבע הבגד.
 מאוחר יותר, במלון, נחים הברטונים בחדרם עד לשעה שש. איש אינו מאמין עוד כי אכן תתקיים מסיבת-העיתונאים המובטחת. העיתונאים והצלמים מחכים ב"קפטריה של המלון, והם מוזהרים שלא לשאול את הזוג שאלות אישיות. אז מה כן לשאול?

בשש בערב, מסיבת-העיתונאים. טוף-טוף. ילדים, תיירים, אורחי ועובדי המלון, וכל מי שרק נמצא בסביבה — מופיע בשטח.

אביטל מוסינזון, מנהל תיאטרון ירושלים, נוטל על עצמו בהתנדבות את ניהול הערב. הוא מזהיר וחוזר ומזהיר, שלא לשאול את הברטונים שאלות אישיות. כעבור עשרים דקות נכנס ברטון: קשיש יותר, מאופר יותר ומשומם נראה רגוע יותר. בתשובה לשאלות הוא מספר על האלמנט היהודי שבשולחן המיטפתית שלו.

הוא גם מספר כי לא ידע כלל שיופיע בתיאטרון ירושלים, חשב שיופיע באוניברסיטה וישיב על שאלות של סטודנטים. קשה שלא לשמוע בקולו נימת תוכחה על התוכנית שנערכה עבורו מבלי לשתף אותו בתיכונן כלל.

אך הוא אינו מאכזב. הוא יופיע בתיאטרון במוצאי-השבת. בעיניים עצומות למחצה הוא מספר, כי ריגשותיו כלפי ישראל הם מיסטיים, ובלתי-מוסברים. הרם הערבי העלול להיות מוטל על סרי טיו מהיום ואילך אינו מרתיע אותו. עובד זה, גם סרטיה של אליזבת מוחרמים ו"תודה-לאל היא עדיין בחיים, ולא-כל-כך רע לה.

באמצע המישטט נכנסת לחדר הז' כוכבת, בכבודה-ובעצמה. כעת ברור מדוע בוטלה מסיבת-העיתונאים אמש. הי טיילור טרחה על עצמה שעה ארוכה קודם שירדה אל העיתונאים.

שערה עשוי בקפידה, עיניה מאופרות למישעי, פניה מצויירים ביד אמונה, ואת אוזניה מעטר זוג עגילי יהלומים שבכל אחד מהם לבדו אפשר לקנות דירת שלרם שה חדרים מינימום. היא לבושה בשמלה ירוקה שזורה פסי-זהב, וסוחטת אנחת-התפעלות ממושכת מהקהל.

אכן, כוכבת בכל רמ"ח אבריה. קשה להאמין שהיתה מצליחה להדהים עדי-כדי כך מיד אחרי הטיסה המעייפת מציריך. בקול לחשני ונעים היא עונה לשאלות, מספרת כי שמה היהודי הוא אלישבע-רחל, כאילו שיש עוד משהו שלא ידע. נוזפת בעצמה ובעיתונאים של שהפריעו למתפללים בכותל, ואומרת שאינה יכולה לומר דבר על יופייה של ירושלים, כיוון שכל מה שהיא רואה כל העת לנגד עיניה הוא מצלמות ופרצופי צלמים.

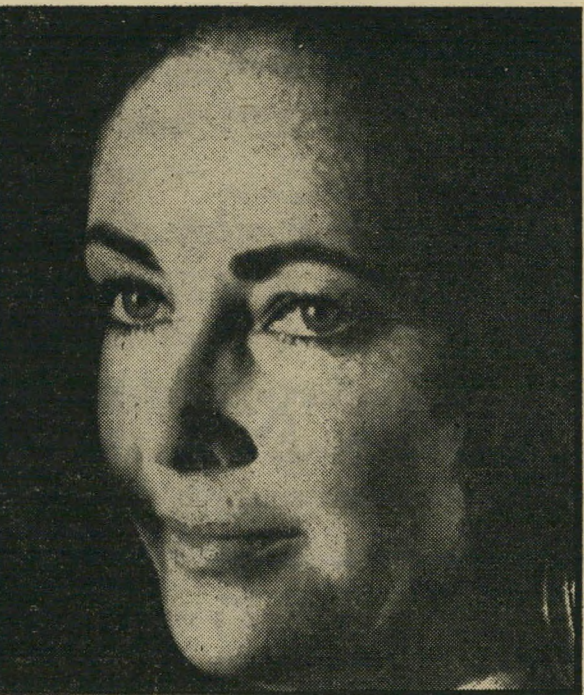
היא מספרת, באותו קול שקט וחול-מני, על אהבתה העצומה לישראל, ואומרת שלא קראה את תסריט אבאקרוב ולכן אינה יודעת אם תשתתף בסרט. כמהלך מסיבת-העיתונאים כולה שווי-רים ליו וריצ'ארד בדיבריהם הערות אי-שיות כמו "אני וריצ'ארד קרובים מאד".

הוא: „ריגשותי כלפי ישראל הם מיסטיים ובלתי-מוסברים...“

כפיים וצועקת „בראבו“ לשאלתו של עיתונאי זרין. ריצ'ארד נשאר אדיב כל העת, ומנסה להתלוצץ. אין מה לדבר, יש לו חוש הומור. אבל זה לא פלא, אחרי הכל, הוא וולשי.

שהזמין אותם לשתות בחברתו. אם העניין יסתדר, הם ישתו. ריצ'ארד איננו מכיר את הדוקטור באופן אישי, אליזבת כן. אליזבת נוטלת חלק פעיל במסיבה. היא צוחקת במקומות הנכונים, ואפילו מוחצת

או: „אליזבת ואני נמצאים כעת ביחד“, אך כשעיתונאי מתחכם שואל את ברטון מתי אפשר יהיה לשאול אותו שאלות אי-שיות, משיב הכוכב: „אחרי מותי“. כן, הם קיבלו פתק מדוקטור קיסינג'ר,

היא: „היינו גסים כלפי המתפללים - ואני מתכוונת לכולנו!“

